

علیه سرمایه داران، همبسته با کارگران چیت سازی بهشهر

رژیم فاشیستی _ کابیتالیستی جمهوری اسلامی از همان روز نخست حیات ننگینش عموم توده های مردم ایران را از ابتدائی ترین حقوق و آزادی های سیاسی محروم کرد. کارگران و زحمتکشان ایران که برای يك زندگي بهتر و به دست آوردن آزادي هاي سياسي و اجتماعي كمر به سرنگوني رژيم ضدبشري شاه، اين نوكر حلقه به گوش و سرسپرده به امپرياليسم، بستند با رژيم «جديدي» رو به رو شدند که با تلفيق آشكار دين و دولت تمام دست آوردهاي قيام شكوهمند بهمن ۱۳۵۷ را در اندك زماني از آنان بازستاند و انقلاب را به شكست كشانيد و در تمام زمينه ها، جامعه ي ايران را هر روز بيش از روز بيش به عقب راند. رژيم جمهوري اسلامي که به نام انقلاب علیه آن بنيان گذاري شد يك لحظه از سرکوب و لگدمال کردن ابتدائي ترین حقوق توده های کار و زحمت ایران غفلت نکرد و تا آخرين روز وجود خفت بارش نیز چنین خواهد کرد.

در حالي که کارگران و زحمتکشان ایران با سرنگون کردن رژيم شاه خود ابتکار عمل را به دست گرفتند و شوراهايشان را در کارگاه ها و کارخانه ها تشکيل دادند تا کنترل توليد و توزيع را به دست گیرند و سرمایه داران انگل و بي خاصيت را از آن ها بيرون کنند، رژيم جمهوري اسلامي با اتکاء به يك مشت کارگر حزب اللهی و مرتجع از قبيل محبوب ها و صادقي ها تشکلات خودجوش کارگري را منحل کرد و به جاي آن ها شوراهاي ارتجاعي _ اسلامي کار و خانه ي «ضد» کارگر را پي ريزي نمود. امروز ديگر بي تجربه ترين و ناآگاه ترين کارگران ايران نیز مي دانند که محبوب ها، صادقي ها و جلودارزاده ها مشتي مزدور سرمایه داران هستند که بر ضد منافع آنان در مجلس ارتجاع اسلامي، شوراهاي اسلامي کار، حزب ضدکارگري کار اسلامي و تشکلاتي از اين دست اقدام مي کنند. بي جهت نيست که يك بار ديگر کارگران خود براي دفاع از منافع و مطالبات برحق شان وارد ميدان شده اند و پشيزي براي تشکلات قلبي که جمهوري اسلامي به نام کار و کارگر ساخته ارزش قائل نيستند.

مبارزات شكوهمند کارگران چیت سازی بهشهر يکي از زيباترين و قوي ترين اقداماتي است که در سال هاي اخير شاهدش هستيم. سرمایه داران و حکومت اسلامي اشان گردن کلفتي و زورگويي را به آن جا رسانده اند که حتا دستمزد بخور و نمير کارگران را نمي پردازند. کارگران را دسته دسته اخراج مي کنند و گرسنه و بي سرپناه روانه ي خيابان ها مي نمايند. در اين سال ها سرمایه داران مرتجع ايران چنان فشارهاي را بر کارگران اعمال کرده اند که در سراسر جهان به زحمت مي توان نمونه هاي ديگرش را يافت. چه زورگويي بالاتر از اين که طمع و آز سودجويي را به آن حد برساني که ديگر دستمزد کار انجام شده کارگران را هم نپردازي؟

کارگران مبارز چیت سازی بهشهر اقدامات جدي خود را از روز ۲۱ آبان ۱۳۸۰ با اجتماع و تظاهرات در مقابل فرمانداري آغاز کردند. در آن زمان چندي بود که مسئولان دولتي و نمايندگان سرمایه داران قول هايي به کارگران داده بودند که هرگز بدان ها عمل نکردند. لذا کارگران بدون توجه به وعده و وعيدهاي آقاي فرماندار با شعار دادن علیه مقامات دولتي، خيابان ها و جاده هاي اصلي و از جمله جاده سراسري مازندران به خراسان را مسدود کردند. بستن اين جاده تا صبح روز ۲۲ آبان ۱۳۸۰ ادامه يافت. اما نيروهاي سرکوب پليس سررسيدند و با ضرب و شتم کارگران، گروهی را دستگير و روانه ي زندان کردند. از ۱۶ تا ۲۱ شهريور ۱۳۸۱، کارگران چیت سازی بهشهر هر روز در مقابل کارخانه تجمع کردند و خواهان پرداخت حقوق معوقه و نجات از بلاتکليفي شدند. در اين زمان هم هيچ پاسخي به حدود ۲۰۰۰ کارگر چیت سازی بهشهر داده نشد. روز ۱۶ مهر ۱۳۸۱ کارگران چیت سازی بهشهر باز هم در محل کارخانه تجمع نمودند و خواستار پاسخگويي کارفرما شدند. در اين روز کارگران تصميم گرفتند که وي را بازداشت کرده تا بلکه بدین طريق صدای حق طلبی خود را به گوش ديگران برسانند. در فروردين ۱۳۸۲ ديگر دو سال مي شد که هيچ گونه دستمزدی به کارگران پرداخت نشده بود. روز ۱۸ فرودين ۱۳۸۲ بود که کارگران چیت سازی بهشهر تصميم گرفتند به تجمع در مقابل کارخانه يا فرمانداري اکتفاء نکنند و تظاهرات خود را به خيابان هاي شهر بکشانند. در اين روز تظاهرات کارگران موجب بند آمدن خيابان هاي بهشهر شد. تجمعات و تظاهرات کارگران چیت سازی بهشهر تقريباً در تمام فروردين ماه ۱۳۸۲ ادامه داشتند. در روز ۲۷ فرودين ۱۳۸۲، کارگران در مقابل کارخانه تجمع کردند و سپس به خيابان هاي شهر و از جمله بلوار هاشمي نژاد آمدند. در اين جا بود که انبوهی از زحمتکشان و ساکنان بهشهر بدانان پيوستند و شهر به حال نيمه تعطيل درآمد. آن گاه در حدود ۲۵۰۰۰ نفری که تظاهرات گرد آورده بود به پارک ملت رفته و خواستار رسيدگي به مطالبات

کارگران چیت سازی شدند. تظاهرات بزرگ ۲۷ فروردین ۱۳۸۲ و گفت و گوهایی که در شهر مینی بر به دست گرفتن آن توسط کارگران و مردم شده بود چنان دولت سرمایه داران را به هراس انداخت که هیئت دولت اعلام کرد که يك «اعتبار ویژه» ۵ میلیارد تومانی برای پرداخت دستمزدها و پاداش های معوقه ی کارگران بهشهر در نظر گرفته است. اما باز هم سرمایه داران و دولت شان به وعده ی پوشالی خود عمل نکردند و اکنون که نزدیک به يك ماه و نیم از قول «اعتبار ویژه» می گذرد تنها ۲۰۰ میلیون تومان به کارگران پرداخت شده که گوشه ی کوچکی از دیون سرمایه داران و دولت شان می باشد. تقریباً يك ماه پس از اعلام «اعتبار ویژه» ی ۵ میلیارد تومانی و پرداخت تنها ۲۰۰ میلیون تومان و از روز ۲۳ اردیبهشت چند تن از کارگران چیت سازی بهشهر تصمیم گرفتند تا برای اعتراض دست به اعتصاب غذا بزنند. از آن روز تاکنون هر روز بر تعداد اعتصابگران غذا افزوده شده و اعتصاب می رود تا نخستین ماهش را پشت سر بگذارد. بنابر آخرین گزارش های منتشر شده از سوی منابع مستقل، در طی هفته ای که گذشت چندین کارگر اعتصابی به دلیل ضعف جسمانی روانه ی بیمارستان شده اند و خطر مرگ آنان را تهدید می کند.

در حالی که وضعیت چندین کارگر چیت سازی بهشهر رو به وخامت نهاده است، در حالی که نشریات و خبرگزاری های رژیم جمهوری اسلامی لب فرو بسته اند، در حالی که نیروهای سرکوبگر اسلامی کارخانه ی چیت سازی بهشهر را محاصره نموده اند و نمی گذارند که کارگران با بیرون ارتباط برقرار کنند، این وظیفه ی تمام نیروها و تشکلات کارگری مستقل و چپ انقلابی ایران است که آستین ها را بالا زده و با راه اندازی يك کارزار همبستگی بین المللی، فریاد کارگران چیت سازی بهشهر را به گوش طبقه ی کارگر در دیگر کشورها و نهادهای بین المللی برسانند. باید از تمام ابزارهایی که در دست هست استفاده نمود و سرمایه داران و دولت شان را در ایران تحت فشار قرار داد تا دستمزدهای معوقه ی کارگران را بدون هیچ قید و شرطی و در اسرع وقت بپردازند. علیه سرمایه داران و دولت اسلامی شان، همبستگی با کارگران چیت سازی بهشهر يك وظیفه ی انسانی و انقلابی است.

جمعه شانزده خرداد ۱۳۸۲ برابر با شش ژوئن ۲۰۰۳

+++++

برچیده از: <http://www.iranazad.com/Sia112.htm>